

België heeft geen goed palmares als het gaat over de tewerkstelling van anderstaligen met een migratieachtergrond. Het project Mentoring@work wil daarin verandering brengen. **“Er gaat anders veel talent verloren”, zegt coördinator Hilda Martens.**

Hilda Martens (rechts) en Ilse Janssenswillen. FOTO SERGE MINTEN

Mentor helpt jobkansen anderstaligen vergroten

ARBEIDSMARKT HASSELT
Guido Cloostermans

Nieuwkomers en anderstaligen met een migratieachtergrond hebben het in hun zoektocht naar een job niet gemakkelijk, al helemaal niet als ze op zoek gaan naar een job die past bij hun opleiding en hun ervaring. “Ons land bengelt hier helemaal achteraan het Europese peloton”, zegt Hilda Martens. “Terwijl in de meeste Europese landen ruim de helft van de nieuwkomers, allochtonen en anderstaligen binnen de vijf jaar een job vindt, is dat in Vlaanderen amper 15 procent.”

Volgens Hilda Martens zijn daar verschillende oorzaken voor. “Ons land heeft een heel rigide arbeidsmarkt. Omdat het duur en moeilijk is om iemand te ontslaan, denkt de werkgever twee keer na vooraleer hij iemand aanwerft. Door de hoge totale loonkost is hij bovendien zeer veeleisend. Hij zoekt naar een witte raaf. Dat heeft tot gevolg dat anderstaligen, mensen met een migratieachtergrond en oudere werkzoekenden moeilijk aan een job geraken en er in tijden van crisis ook als eerste uitvliegen.” Bovendien, zo legt Hilda Martens uit, is het voor een nieuwkomer vaak moeilijk om zijn diploma gehomologeerd te krijgen. “Ons land is daarin zeer streng en dat leidt tot schrijnende situaties. Zo hebben we eens een apotheker begeleid die gevlucht was uit Syrië. In zijn ge-

boorteland baatte hij drie apotheken uit, hier poetste hij gebouwen. Er zitten bij die nieuwkomers heel wat mensen die hooggekwalificeerd zijn, IT'ers bijvoorbeeld. Men zegt dat Engels de voertaal is in de IT, tot ze dan gaan solliciteren. Dan is er altijd wel iets anders dat een aanwerving in de weg staat.”

“Een vluchteling uit Syrië baatte in zijn geboorteland drie apotheken uit, hier poetste hij gebouwen”

Hilda Martens
Coördinator Mentoring@work

Begeleider

Het project Mentoring@work wil iets doen aan de penibele jobkansen van anderstalige werkzoekenden met een migratieachtergrond. Eind 2019 maakte Vlaams minister Hilde Crevits via de VDAB een bedrag vrij van 3,1 miljoen euro om 800 anderstaligen met een migratieachtergrond te begeleiden naar een job. Limburg bijt deze maand de spits af, de andere Vlaamse provincies volgen. Eigenlijk had het project al in april van start moeten gaan, maar de coronacrisis strooide roet in het eten. “Het is onze ambitie om 100 anderstalige werkzoekenden te koppelen aan 100 vrijwillige mentors die hen zullen begeleiden bij hun zoektocht naar een job”, legt Ilse Janssenswillen uit. “Wij zorgen voor de omkadering, voor de begeleiding van de begeleiders en proberen ook het bedrijfsleven te sensibiliseren. Momenteel hebben we zo’n 250 Limburgse bedrijven die open staan voor bijvoorbeeld de organisatie van stages. Momenteel zoeken we trouwens nog een vijftiental mentors en evenveel stageplekken.”

De aanpak met een vrijwillige

mentor werkt wel degelijk. Bij het eerste project in 2016, toen nog gericht op anderstalige nieuwkomers met een hogere opleiding, kreeg men 65 procent van de deelnemers binnen anderhalf jaar aan het werk. “Ook bij het tweede project vond meer dan de helft van de deelnemers een job”, aldus Martens.

Depressie

Het nieuwe project dat deze maand wordt gelanceerd in Limburg, richt zich tot een veel bredere doelgroep van anderstaligen met een migratieachtergrond. Dat kan een vluchteling zijn, maar even goed iemand die hier geboren is maar in de thuisland situatie vooral de taal van het land van herkomst te horen krijgt, of iemand die in het kader van een huwelijk naar ons land is gekomen. “De mentor is daarbij een houvast voor de werkzoekende, die er vaak alleen voor staat”, zegt Ilse Janssenswillen. “Een rots in de branding. Een werkzoekende zei het zo: mijn mentor is het beste medicijn tegen een depressie.” Het project Mentoring@work loopt gedurende twee jaar.

→ www.mentoringatwork.be

DE ESSENTIE

Guido Cloostermans

Schuldenberg

De voorbije decennia heeft China massaal geld geleend aan Afrikaanse landen. Spoorlijnen, wegen, havens, ziekenhuizen, bruggen, luchthavens, het kon niet op. Het geld was goedkoop, de voorwaarden interessant. Geleidelijk aan

breidde China zijn invloed in Afrika uit. Dat China de rol van het Westen in Afrika heeft overgenomen, heeft het Westen grotendeels aan zichzelf te danken. Na de Koude Oorlog nam de belangstelling van het Westen voor Afrika af en China sprong maar al te graag in dat gat. In tegenstelling tot het

Westen stelde China bovendien geen eisen op het vlak van mensenrechten, zag het geen graten in samenwerking met dictators en liet het de welig tierende corruptie ongemoeid. Voor Afrikaanse regeringen was het lekker samenwerken met de Chinezen, die zich op hun beurt verzekerden van de aanvoer van grondstoffen en mineralen. Nu zijn die schulden voor Afrika een blok aan het been. De coronapandemie heeft ook Afrika in een economische crisis zonder voorgaande gestort. De terugbetaling van schulden wordt steeds moeilijker. Volgens het China Africa Research Initiative van de Amerikaanse Johns Hopkins University heeft China tussen 2000 en 2018 voor ruim 148 miljard dollar aan leningen toegekend aan Afrikaanse landen. In sommige landen is China, volgens cijfers van de Wereldbank, in zijn

eentje goed voor meer dan 25 procent van de schuld. In sommige landen, zoals Congo, is dat zelfs meer dan 40 procent. Toch is het moeilijk om een exact beeld te krijgen van de totale schuld van Afrika aan China. Een groot deel van de Chinese leningen, volgens sommige bronnen ruim de helft, zou niet gemeld zijn aan het IMF. Het wordt voor Afrikaanse landen niet alleen moeilijker om de leningen terug te betalen, er klinkt in sommige Afrikaanse landen ook steeds luider kritiek op sommige van die leningen. Zo onderzoeken Nigeriaanse parlementsleden een lening voor de aanleg van een spoorlijn. De Tanzaniaanse president noemde een lening van 10 miljard dollar voor de aanleg van een haven ‘krankzinnig’. De schulden crisis is een belangrijke test voor het Afrika-beleid

van China. Volgens het persagentschap Bloomberg werd de voorbije tien jaar al voor een bedrag van 3,4 miljard dollar kwijtgescholden, voor ruim 15 miljard aan leningen werd herzien. China is bij de toekenning van kredieten bovendien voorzichtiger geworden. Veel andere mogelijkheden zijn er niet. China kan moeilijk oorlogsbodems sturen. Wel bestaat de vrees dat Afrikaanse landen in geval van wanbetaling de controle verliezen over vitale infrastructuur. Afrika is hoe dan ook nog jaren afhankelijk van China. Bij de aanpak van het Afrikaanse schuldenprobleem houden ook de Westerse schuldeisers best een oogje in het zeil. Het zou getuigen van weinig inzicht om schulden kwijt te schelden als de vrijgekomen middelen meteen worden versast naar China.